

Az új felállású Ghymes tisztában van a trendekkel, zenéjén már alig érezni a népzenei hagyományt Jól megmasszíroztattam hallójárataimat a kassai Ghymes-koncerten, amelyen legnagyobb meglepetésemre két szaxofonossal, két szintissel és egy komplett dobsszerkóval támadott az immár nemzetközivé lett zenekar.

Az új felállású Ghymes tisztában van a trendekkel, zenéjén már alig érezni a népzenei hagyományt Jól megmasszíroztattam hallójárataimat a kassai Ghymes-koncerten, amelyen legnagyobb meglepetésemre két szaxofonossal, két szintissel és egy komplett dobsszerkóval támadott az immár nemzetközivé lett zenekar. Persze tudtam, hogy változott a tagság, de mivel a legújabb, éGHYMESe című lemezt még nem hallottam, ekkora zúzásra nem számítottam. A csapat zenéjén már alig érezni a népzenei hagyományt. Ez engem egyáltalán nem zavar, elvégre a Pogues és a Levellers óta tudjuk, hogy a népi gyökerekből igazi mai zene rügyezhet, olyan, ami akár a tiniknek is bejöhet. A Ghymes ráadásul már rég bebizonyította, hogy az „igényes” és a „szórakoztató” jelzővel ellátott szempontrendszerek egymással szimbiózisban is működhetnek. És a Kassán hallottak alapján úgy tűnt, a Szarka fivérek tisztában vannak az aktuális világzenei történésekkel is. Bár a koncertet a volt Slovan mozi felújított, ám akusztikai szempontból elátkozott termében rendezték, ezen az estén valószínűleg itt volt a legjobb kassainak lenni. A „monó” hangzás ellenére érthetővé vált, miért nyerte el ez a produkció az év legjobb koncertjének járó díjat Magyarországon. Az egésznek van íve, lendülete, sőt huzata, emellett az érzelmek is megmaradtak, a hangszeres virtuozitás pedig már-már kötelező olyan tagoknál, akik dzsessztanulmányokkal a hátuk mögött érkeztek a zenekarba. Az pedig, amikor Szarka Tamás hegedűje „elszabadul”, bónusz-masszázs füleimnek. Egy ponton átfutott az agyamon, hogy itt már felesleges az ének, beiktathatnának instrumentális számokat is. Erre bejelentették, hogy most egy olyan szám következik, amelynek nincs szövege. Varga Bori és Jelasity Péter szaxofonpárbaja csak egy volt a számtalan szólózási lehetőség közül, mindenki villoghatott kedvére. Talán egy kis játékosságot, zenei humort hiányoltam csak a szilaj lendület közepette. Az éGHYMESe dalai színgazdag, besorolhatatlan számok, nekem a Bárka című jött be leginkább. A régebbi szerzemények pedig új köntösben talán még izgalmasabbak. A legközelebbi felvidéki Ghymes-koncertre decemberig kell várni, és Párkányig kell utazni. Száz kilométeres körzetből mindenképp megéri. Talán százötvenesből is. JUHÁSZ KATALIN